

אמר רבי שמעון, עוד שוני, אני - כלל של מעלה ומטה, כלל של עליונים ומתחונים, כלל של מיות הקדשות שפולות בו, הפל הוא בסוד של אני. לא היה הפל לו - למטה, סוד של שיטים עשרה מהיות הפתחותנות.

לא מעשה לך פסל. נפסלו מאותו מקום עליון, מאותו מקום קדוש. פסל - פסל של קדשה, שהוא סוד של אליל אחר, וסוד זה כמו שנאמר (יחזקאל א) וארא והנה רוח סערה באה מהן האפון וגוי. וכל תמיונה, זהו שבחותם (שמות ט) ואש מתלקחת. כי אני ה' אללהך, כדי לעורר את הלב למעלה ולא לרדת למטה, ולא לקרב לשער הבית אל קנא, שהקנאה היא באוטו מקום.

וסוד זה - (משליל) מתוך שלוש רגזה ארץ. והוא לא פסל - שניים. וכל תמיינה - שלוש.

ואין זו על זה היא התרגזה. פקר עון אבות על בניים על שלשים ועל רבעים. אילן אחד שנגטעה פעם ופעמים ושלש פעמים וארבע פעמים, ונפקד על חטאיהם וראשוניהם אב ובן. שלישי ורביעי אחד הוא פשלא התקנון ולא חשש להתקנון, וכן בהפוך של זה, לאילן שהתקנון בראשו ועומד על קיומו (א) וועיטה חסר וגוי.

לא תשא. אתה סוד הזה הרי בארו החברים, מושום שפשה קדוש ברוך הוא שמיל את העולם, הטעיע בתוך התהומות אדור אחד חקיק בשם הקדוש, והטעיע אותו בתוך התהום, וכשהם רוצחים לעלות, הם רוזאים את סוד השם קדוש חקוק על אותו אדור, ושבים ונש��עים וחוזרים לאדור, והשם הזה עומד עד הימים הצעה בתוך התהום.

אמר רבי שמעון,תו תניין, אני כי כלל דעילא ותתא, כלל דעלא ותתאין, כלל דחין קדישין, הכלילן ביה, כלל הוא ברזא דאני. לא יהי לך לתטא, רזא דתריסר חין תפאי.

לא תעשה לך פסל. פסל מה הוא אחר עלה, מה היא אחר קדישא. פסל. פסלה דקדושא דאייה רזא דטעו אחרא. ורזא דא, כמה דאת אמר (יחזקאל א) וארא והנה רוח סערה באה מן האפון וגוי. וכל תמיונה הדא הוא דכתיב, (יחזקאל א) ואש מתלקחת. כי אני יי אללהיך, בגין לאתURA לבא לגבי עילא, ולא לנחטא לתטא ולא למקרב לתרע ביתא. אל

קנא, דקנאה אייה בה הוא אחר. ורזא דא, (משליל) מתוך שלוש רגזה ארץ. ואיה לא תעשה לך, חד. פסל, תריין. וכל תמיונה, תלת. וארץ דא, על דא (דף צ"א ע"ב) אטרגיזט.

בקד עון אבות על בניים על שלשים ועל רבעים. (שמות כ) אלנא חדא, דאין ציב רבעים. ותライין זמניין, וארבע זמניין, חדא, ותראיין זמניין, ותלה זמניין, ואתפקד על הויבי קדרמאי, אב ובן. שלישי ורביעי חד הוא כד לא אתתקון, ולא חייש לאתתקון, וכן בהפока חדא, לאילנא דאייה אתתקון בדקא חזוי, וקאים על קיומיה (נ"א בדין) וועיטה חסיד וגוי.

לא תשא, (שמות כ) רזא דא היא אווקמה חביבה. בגין דקודשא בריך הוא כד שתיל עלם, אטיב גו תהומי, צורא חדא, חיקיקא בשמא קדישא, ואטיב לה לגו תהומה. וכך מיא בעאן לטקאה, חמאן רזא דשמא קדישא, חקיק על ההיא צורא, ומייבין ומשתקעין, ובדין לאחורא, ושמא דא קיימא עד יומא דא, גו תהומי.